

08/03/2012

י"ד אדר תשע"ב

תאונת אופנוע, שתי טיסות נגד מזג האוויר ופדיחה בגלל צביעת השדה

הקדשה: רשימה זו מוקדשת לבנג'י, אברי ושי שאכזבתי אותם קשות כפי שיתברר בהמשך.

הקדמה:

לפני 45 שנה בדיוק, בערב פורים תשכ"ז (מרץ 67), גברת עצבנית שרבה עם בעלה ניסתה לחסל אותי באי ציות לתמרור עצור בהשתלבותה לרחוב ז'בוטינקי בת"א, מזוודת ומבוצרת ברכב מסוג לארק¹ (נקרא גם סטודיביייר) כשאני רכוב על רכב דו גלגלי ממונע, והרסה לי את מסיבת פורים ואת הכרזת הגרעין ושלחה אותי לחצי שנה בנזירות רורגית עם שבר בגולגולת, שטף דם במוח, 7 צלעות שבורות, 4 שיניים קדמית חסרות, שבר בברך ושבר בעקב. התאוששתי (לקח לי 6 שנים עד שהצלחתי להיפצע אנוש במלחמת יום כיפור 73, אבל זה כבר מסיפור אחר).

מאז ועד היום, (כלומר, החל משבע שנים אחרי שהתאוששתי מפציעה ב' ועד השנה שעברה) אני חוגג את הצלת היהודים מהפרסים ואת הצלתי מה"אוטומנציפציה הנשית" בתענית אסתר מוטסת.

דוא"ל מ-AIS שמודיע שמתקרב מז"א (טיסה א').

בשעת אחר צהריים הגיע דוא"ל ממרכז תאום ובו הודעה שמתקרב מזג אוויר סוער. הצצתי החוצה מהחלון הפונה מערבה שבמשרדי וחזיתי בשמש אביבית המתארגנת לשקיעה (שעתיים לסגירה), והודרופ לשדה. בדרך, בעוד אני מסלאלם בינות למכוניות, קצעתי לשלושה אנשים להצטרף אלי לחצי שעה "אזורים" נענתה בשלילה (אולי סר חינוי?, אולי יש לי ריח רע מהפה?, אולי אירוע הפרופלור מפחידם? ואולי כאב להם הראש?...).

חגגתי באוויר. גם הרוח חגגה, אבל ניצחתי בנקודות. כשעה אחרי שהחנתי את המטוס והלבשתי אותו בסוודר שלא יצטנן חלילה בסופה הסוערת הגיע המיטב שבמיטב של החורף הישראלי. הנאתי מהריקודים האוויריים בשטח, מראה קו העננים השחור השועט לכיוון ארצנו, 100 הקשרים של מעטפת הטיסה היעילה במוני רוממו רוחי (50-150 קשר) ואשריי טוב לי. שימותו הקנאים.

¹דוגמת הלארק שניסתה לחסלני לפני 45 שנה בצילום מניו-זילנד לפני שנתיים (3 מ"מ עובי הפח...).

שבוע סוער, יום ו' גשום ופתאום מפציעה השמש בינות לעננים (טיסה ב')

כל התחזיות דיברו ביום ו' האחרון (פורים פחות שבוע) על מזג אוויר סוער. והנה בסביבות שעה 11 בהצצה בבית בחלוני הפונה למרבית המקורות גם הוא מערבה, חזיתי שוב בקרני שמש אביביות המפציעות בינות העננים השחורים שרק כשעה לפני כן המטירו גשם זלעפות על פני האדמה.

"אני בדרך לשדה" הפטרתי לזוגתי בהותירי ענן המיתמר מצמיגי גלגלי המתחככים בחנייה.

למוד ניסיון לא הצעתי לאף אחד להצטרף (כמאמר חז"ל, "מי שנכבה ברותחין נזהר בלבניות").

השדה שקט ושומם. הפרלמנטים למיניהם ספונים בחדרים שבחברות השונות. צלצלתי למגדל לבדוק שמא יש משהו ששכחו לספר לי שמונע את החברים לטוס. "מזג אוויר ותבונה" ענתה החביבה. "אבל עכשיו נראה יופי" התעקשתי, והיא תכליתית, "לשיקולך, רוח מערבית 15 קשר, מסלול רטוב, תזהר מהשלוליות בקושרות".

בדרכי למטוס הצטרף אליי ח.נ. (לא חיים נחמן) שותפי למטוס. אהבתי את הבעת האמון. לבד בשדה ולבד בשמים (למען הדיוק הרי שאיזו "כנף משוחררת"² עברה בקשר מתישהו במהלך הטיסה). "ישירות לשמונה" המשיכה הנחמדה במגדל בנחמדותה וכבר לפני סוף המסלול נשאה אותי הרוח המערבית והרימה אותנו ל-500 רגל. עוד לפני הפנייה קיפלתי גלגלים והרמתי מדפים.

אזור השרון, או למען הדיוק אזור אימונים 8, נראה כמו שלולית מפותחת. נחל פולג נראה כמו המיסיוסיפי בשנת בצורת (הגזמתי אולי, אבל כולם יודעים עם איזו מילה מתחרז השם מיסיסיפי...), והדלתא שלו מזכירה את הדלתא של הנילוס בצילום לוויין. המטוס שמח לחלץ את עצמותיו אחרי השבועיים בהם עמד איתנים ונלחם ברוחות הזעם שניסו להופכו ולהזיזו ממקומו. אפילו המים שחילצתי בניקוז מכנף ימין לא השאירו סימנים והמנוע ניגן בסטייל מוצרט.

בצלע סופית מעל המסלול התעוררה הרוח ומשבים קלילים של כ-17 קשר ניסו למנוע ממני לנחות. השארתי את המדפים מטה והחלקתי איטית על המסלול הרטוב. "לא לגעת בברקסים" נתתי הוראה לרגלי ולמרות זאת פיניתי בזהירות בקושרת השלישית. "חבל שאין קהל בשדה..." חשבתי בצניעותי.

הפעם כבר לא הלבשתי למטוס סוודר שיספוג את כל המים.

הפדיחה האיומה וצביעת השדה בתענית אסתר

כאמור בהקדמה, תענית אסתר התקרבה והגיע הזמן להתארגן לטיסתי המסורתית. והנה, טלפון מידיד ותיק ובקשה באמתחתו. בנו הגדול מתגייס ביום א' הקרוב, לבנו השני יומהולדת והשלישי, חבל שסתם יקנא, אז אולי איאות ברוב חסדי לקחתם לטוס ביום שלפני פורים (הריהו תענית אסתר). אהבתי את הבעת האמון כפל כפליים. אפילו רעייתי האמונה על טיסותי מהססת כשהיא מפקידה את כל שמונת ביצי משפחתנו ב"מוני" אחד.

² "כנף משוחררת – כינוי חיבה למסוקים מסיבות ברורות

סגרתי עם יהושע היקר במנחת קריית שמונה ובשביל שכל אחד ייהנה מלג "ליד הנהג" גם הוספתי, בתכנון בשלב זה, גם נחיתה בחיפה.

זוכרים שבדרכי לטיסה א' לעיל צלצלתי לשלושה אנשים. אז אחד מהם טען בפניי בנחרצות (במקרה שותף אחר שלי במטוס) שהשדה סגור לצביעה. במקום לשוב לאחור על עקבותיי, בדקתי עם הרצליה. "טעית בשבוע" השיבה לי המקסימה הזכורה לטוב. ואמנם ביומני היה רשום ביום ג': "שדה הרצליה סגור לצבעות". למה לא רשמתי גם ביום ד', תענית אסתר, לאלוהים הפתונים (כלומר אין הסבר...).

ובעוד שלושת הבנים הירושלמים משרכים דרכם באוטובוס תל-אביבה לנקודת האיסוף, אני מתכוון להגיש תוכנית טיסה (הפעם לא במערכת הממוכנת כי יום לפני הטיסה ביליתי במילואים ושם אין מחשב "חיצוני ברשותי", וגם סמרטפונים, אייפדים ושאר מרעין בישין אין בצקלוני). לפני הגשת תוכנית טיסה עיינתי בנוטאמים ואז, אללי, שוד ושבר, שדה התעופה הבינלאומי של הרצליה סגור גם היום. "לקפוץ מהחלון" הייתה מחשבתי הראשונה ואז, מעשה שטן, החלון נתקע. צלצלתי מושפל, חפוי ואבל ראש לידידי והתנדבתי להגיע לנקודת המפגש ולקחת את בניו חזרה לעיר קודשנו, בירתנו הנצחית לעולמי עד. "תרגע!", עונה לי הנ"ל, "באותו האוטובוס שהם הגיעו הם יודעים גם לחזור".

הלכה לי הטיסה של תענית אסתר ואוי לאותה בוושה.

... (שלוש נקודות לסיום)

1. בין לבין סיימתי את ספרה המרתק של קרולאן "מעל כנפי הכסף וזו". זו אותה טייסת שביקרה והרצתה פה בארץ והייתה בסיבוב השלישי סביב כדור הארץ במטוסה (מוני M20J, איך לא?). ספר קסום זה עוסק בטיסתה השנייה בה קבעה שיא עולם חדש וגייסה תרומות לטובת ארגון ALS³, האגודה לניוון שרירים. אישה אמיצה עם יכולות מרשימות, מטרה נאצלה, ארגון דקדקני ויסודי וביצוע מושלם. מרתק. (שלא לדבר על 7.7 גלון לשעה במטוס כמו שלנו...).
2. בין לבין זכיתי לכבוד והעונג לשמוע את האייס העולמי ג'ורא אפשטיין בערב שארגנה אגודת התעופה. עונג ענק. כפי שזכור לכם אני שפוט של סיפורי טיסה, אבל זה היה מעל ומעבר לכל דמיון. הערב היה חוויה נדירה ומאחר וכבר שפכו בנושא הרבה מילים (בפורום תעופה קלה כמובן), אז כל המוסיף גורע.
3. ביום ו' האחרון מחקתי (חלקית) את ביזיון ביטול הטיסה וחרגתי ממנהגי והמרתי את המוני בדיאמונד וטסתי עם חבר. למרות הרוחות השובבות שקידמונו בנחיתה, ולמרות שממושב ימין הדברים נראים פי מיליון יותר מפחידים, זו הייתה הנאה צרופה. אז הרי לכם גם סיום אופטימי.

יזהר נוי

³ **Amyotrophic Lateral Sclerosis** (הידועה גם בכינוי מחלת לו גריג, על שם שחקן הבייסבול שלקה בה בשנות ה-30 של המאה ה-20, או בתור מחלת העצבים המוטוריים) היא מחלת ניוון שרירים שפוגעת בכל תאי העצב האחראים לתנועה. מחלה זו היא חשוכת מרפא כיוון שמקורה לא ידוע.